

QUATRE SEXTINES

PREMIS CASTELLITX

49è Premi de Poesia

SEXTINA DEL COGUL

La tarda m'ha passat vora l'aljub
sentint un cant d'ocell sobre la roca
-el cerç repica bronzes del Cogul-.

Sota les copes verdes tinc la plaça
i amb sol i lluna dormo dins la cova
sense nosa ni raó: res no em pena.

L'escarabat tragina gla amb gran pena
amb cos rodó com caramull d'aljub,
l'estic fitant defora de la cova.

La closca negra, dura com la roca:
en són parell, quan volten per la plaça,
els firandants del mercat del Cogul.

El Set fa el sorn i ronseja al Cogul,
es regira i repta amb treball i pena.

Pell de lluert, els avis a la plaça,
a qui ofreno aigua fresca de l'aljub.

Demano històries i toco roca:
les saben totes del temps de la cova.

Enllà dels pins i el riu on hi ha la cova
que ha fet famós el poble del Cogul
engega trets com trons rere la roca.
Senglar ferit, el caçador no es pena.
Sadolla el gos la bassa de l'aljub:
hi haurà convit al cafè de la plaça.

La nit obre els ulls al cel de la plaça
com un vol de lluernes dins la cova.
A dalt i quieta sembla un aljub,
l'òliba al cim de la creu del Cogul.
Parlo sol i el silenci em treu de pena,
la lluna és feta de cristall de roca.

Jo duia en comptes de cor, una roca,
talment un general que assetja plaça.
Picava a tort i a dret cabota i pena,
feral i esquerp com bèstia de cova.
Ara trec fulla, arrels, tanys al Cogul,
net d'un baptisme amb rosada d'aljub.

Amb aigua d'aljub i casa de roca
n'hi ha prou, al Cogul, per fer-s'hi la plaça,
en balma, cova o al cim d'una pena.

SEXTINA DE L'AIGUA AL REMEI

Aquest racó de món no era el de l'aigua:
ni mica saó per péixer un bri d'herba,
escanyolits i assedegats els arbres,
la taca sola i verda de l'estany
que s'albirava del cim de les torres
com si fos oasi a vista d'ocell.

Ara la plana sent cantar l'ocell
que ve del núvol gris carregat d'aigua
i torna el blanc d'os en ocre a les torres,
i en fa, del groc, maragda en fulla d'herba.
Suau, reviu el vidre de l'estany
com rostre pigallat de fulles d'arbres.

Deixo petjades al passeig dels arbres,
i en passar, silenci el cant d'ocell.
Un teixidor fa niu vora l'estany:
és una lluna xica a dins de l'aigua.
Veig l'indiot sobirà a sobre l'herba,
l'oreneta xiscla damunt les torres.

Van tancar un cinturó de quatre torres
que de la serra són quatre troncs d'arbres.
Van fer-ne, del tapàs, matalàs d'herba,
del cau d'escurçó, mannà per l'ocell.
Van obrir una artèria de sang d'aigua
i de l'espluga, en va néixer un estany.

Planten ormeigs a trenc d'alba a l'estany
amb boira encimbellada dalt les torres.
Els núvols com dofins a dins de l'aigua,
els homes somnolents a sota els arbres.
Planen les ales amples d'un ocell
que pinta una ombra llarga a sobre l'herba.

I si jo vinc a jeure a la fresca herba,
no m'omplirà la calma de l'estany?
No em faré lleuger com ploma d'ocell?
Vull la contundència de les torres
i el nom gravat a l'escorça dels arbres,
nedar plegats com peixos sota l'aigua.

Al tou de l'aigua mastego brins d'herba
quan filtren els arbres la llum d'estany.
Trasmuden les torres en dona ocell.

SEXTINA DEL TIMORELL

És bèstia adormida vora el poble.
Podria ser muntanya de la lluna
amb racons no trepitjats per cap home
on hi creixen abúlics verds de serra
allà on resta un pam net de sorra i pedra.
Abril el fa catifa de timó.

Ho he dit: argelaga, malves, timó
que amb la brisa perfumen tot el poble
i assenyalen saó sota la pedra
blanca d'un polsim caigut de la lluna
que s'ageganta en brotar de la serra
i infon desassossec al cor de l'home.

Només de prop s'hi veu la mà de l'home
que ha pujat marges on nia el timó
cercant la saba que guarda la serra.
Si cau quatre gotes, fan festa al poble,
la nova a l'instant arriba a la lluna,
amb l'ànim en suspens es tem la pedra.

Allò que roman d'ahir és fet de pedra.

La primera lliçó que aprengué l'home

que errava perdut en nits sense lluna,

talment la nau que ha esberlat el timó.

La fusta dels pins ha bastit el poble,

els temples antics són dalt de la serra.

Però hem decidit la mort de la serra,

arranar relleus i esberlar la pedra

i així pujar cent mil cases al poble

perquè és abans que res el que vol l'home.

Gens no compta la breu flor del timó

que pels remeis es cull a plena lluna.

Vaig per la cara oculta de la lluna,

a l'obac carreró de mitja serra,

fonoll als llavis i entre els dits timó.

Jauria fins esdevenir una pedra,

que la molsa nasqués al meu cos d'home.

Ningú no em trobaria en falta al poble.

Lluny del poble viuré sol amb la lluna,

em diran l'home ermità de la serra:

casa de pedra, sopes de timó.

SEXTINA DE L'AFANY

No saps viure el teu temps sense l'afany,
com colgafocs que crema tots els dies
reu de l'ham t'has empassat el parany
i al rar delit d'escriure tot ho fies
malverses hores de sol i passeig
en claustres ombrius i humits sense aireig.

Silenci suau flueix, com l'aireig
quan pel món vas desvagat sense afany
no penses en donar nom al passeig,
acceptes l'erosió al pas dels dies
cantes secrets íntims i el teu vers fies
a cap pas que fas hi veus un parany.

Lletres i gent son el vesc del parany.
A tu et plau el bosc, la serra i l'aireig.
Poc mal de cap, i a viure al dia fies
el que et cal -no gaire-, fuges l'afany,
contemplatiu exhaureixes els dies
de solitud fent camí pel passeig.

El tràfec et fa basarda al passeig
quan veus cadascú de pet al parany
del laberint impossible dels dies,
cavorques on no entra ni llum ni aireig.
Tothom maleeix pel metall l'afany,
però captius. Massa llestos els fies.

Un grapat de somnis al coixí fies
atrapats a ple vol fent un passeig.
Estan bé, si no et provoquen afany
però al descuit ets retut al parany
i vius com el colom contra l'aireig
combat absurd que és qüestió de dies.

Què n'hauràs tret, quan ja no et restin dies?
Quin profit fan els esforços que fies?
Veuràs un nen ros, cabells a l'aireig
amb patinet nou rabent pel passeig,
Se't farà clara la vida al parany:
es clourà el ciri, morirà l'afany.

Desori i afany vénen amb els dies
que perds al parany, si massa el mot fies.
Com fulla al passeig t'envola l'aireig.